

Mkl. 34

1. Det väx - te en blom - ma vid gra - nar - nas fot, I
 2. Säg, fruk - tar du ej att i sko - gen stå gömd, Om -
 3. Men öns - kar du ej att i träd - går - den stå Och

sko - gen bland mos - sa och ljung — Den lil - la knappt syn - tes vid
 gi - ven av skug - gor - nas vakt? — O nej, ty jag ald - rig av
 dof - ta till mänskors be - hag? — O nej, jag trivs bäst bland de

jät - tar - nas rot, Hon stod där så älsk - lig och lugn. —
 Her - ren blir glömd, Han ä - ven på blomman ger akt. —
 ring - a och små! Jag föd - des till skogsblomma, jag. —

4. Men snart skall för vintriga stormen du dö,
 du blomma, som blommade nyss.
 Då slumrar jag in under täcket av snö
 och vaknar vid vårsolens kyss.
5. För läxan hav tack, lilla blomma, så skön!
 Om enslig och bortglömd min stig,
 den hand som mig skapat, min Fader ju är,
 han vårdar sig även om mig.
6. Fast ringa och liten är Herren mig när.
 Jag vandrar så lycklig och säll.
 Var morgon mig bönen till himmelen bär,
 jag slumrar hos Jesus var kväll.